

for sig her i Folketinget, og stærkere tror jeg neppe, man har Udsigt til nogen Sinde at møde op i Landstinget.

Og hvorfor vil man ikke op i Landstinget med dette Forslag, hvorfor vil man dog ikke høre, hvad der er Højres Mening om Sagen? Man har nok hørt det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) udtale sig, men han er vel egentlig ikke saadan Højremand. Det er jeg ikke ganske paa det rene med. For mig staar det i alt Fald saaledes, at hans Virksomhed mest er gaaet ud paa at ødelægge Højre. Saa hører jeg, at der fra anden Side, fra det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), ogsaa er fremsat nogle Meninger om Forslaget, men det kan vel heller ikke siges at være Højres Meninger. Nej, lad os huske paa, hvad den gamle Højremand, Etatsraad Niels Andersen, der sad en Del Aar i Folketinget, sagde. Spurgte vi om Højres Stilling i et eller andet vigtigt politisk Spørgsmaal, sagde han: Den Mening skulle De høre deroppe, den kunne vi ikke sige hernede. Jeg tror, at Etatsraad Niels Andersen havde Ret, og jeg tror derfor, at hvis Regeringen i nogen som helst Maade brød sig om at høre Højres Mening om Grundlovsændringen, vilde det være rigtigt, at de sørgede for at faa den store Grundlovsændring op i Landstinget, saa fik man nok Besked i saa Henseende, og saa kan man tage sit Standpunkt derefter.

Men det er ikke sikkert, at Kærligheden til Juni-Grundloven er saa stærk, som det gives Udseende af, det er ikke sikkert, man fra Regeringsvenstres Side er saa misfornøjet med 66-Grundlovens Landsting, som man somme Tider siger. Jeg har hørt den højtærede Konseilspræsident i Fjor staa ovre i Aarup og sige, at der ikke i Befolkningen var nogen Trang til at faa forandret 66-Grundlovens Landsting. Ja, saadan stod den højtærede Konseilspræsident og udtalte sig i Fjor, og maaske han fastholder denne Udtalelse i Aar — det er ikke umuligt —, thi den Gang han begyndte sit Foredrag, stod han og roste sig af, at han for en Gangs Skyld i Aar endnu stod, hvor han stod i Fjor. Jeg indrømmer, han havde noget at rose sig af, thi det er ikke altid, vi se det samme. Det er netop den tydelige Linie i den højtærede Konseilspræsidents Politik, at han er i Stand til at flytte sig i den Grad, som han er. Men hvis han i Aar staar paa det Standpunkt, som han udtalte sig offentligt for i Fjor, kan jeg godt forstaa, at han ikke bryder sig om at forelægge et Forslag om at faa forandret 66-Grundlovens

Landsting og lave det om saaledes, at man faar slettet Skellet, at man faar lige Valgret til Landstinget saavel som til Folketinget.

Nej, jeg tror, at de, der have en Mistanke om, at Kærligheden til Juni-Grundloven ikke er saa stærk og oprigtig, som man somme Tider giver det Udseende af, ikke ere fri for at have Ret. Jeg tror, der findes adskillige indenfor vort Regeringsparti, der allerede ere blevne saa konservative, at de i 66-Grundlovens Landsting se en Bom mod det opmarcherende Demokrati, der nu særlig rekruteres fra Samfundslag, der ikke forhen have taget saa stærk Del i den politiske Bevægelse, som det er Tilfældet i Øjeblikket. Og jeg føler mig ogsaa ret overbevist om, at der findes ikke saa ganske faa i dette Parti, der gerne ville benytte det Landsting, vi have, som en Undskyldning: Aah, vi vilde saa gerne have gennemført de store demokratiske Principper fuldt ud, saadan som Kravet lyder, men vi kunde ikke, for der er jo Landstinget; Landstinget lagde sig hindrende i Vejen derfor, og saa maa højtærede Vælgere forstaa, at selv om vor Villie og selv om vor Mening vare nok saa gode, naar Landstinget stiller sig mod det —! Vi have jo to Ting, vi have baade Folketing og Landsting, og det kan man ikke komme udenom, og derfor maa I virkelig undskyldte, at Reformerne bleve saa slette, som de i Virkeligheden bleve. Ja, det er ikke umuligt, at der er adskillige ærede Medlemmer her i dette Ting, der kunne føle sig nogenlunde beroligede ved, at Landstinget kan være saadan en Slags Syndebuk, som de kunne læsse deres egne Synder paa.

Jeg synes, man skulde skaffe al den Tro eller Mistro til ærede Medlemmer af Regeringsvenstre i dette Ting ud af Verden, gøre det derved, at man resolut tog Standpunkt og sagde: Javel, vi erkende, at vi have den samme Kærlighed til Juni-Grundloven, som fandtes allerede straks i Venstres første Dage, og vi ville gaa sammen med de Partier her paa Rigsdagen, her i Folketinget, hvis Standpunkt det var for et Aar siden, og hvis Standpunkt det er endnu at arbejde for, at vi ikke alene faa Valgretten udvidet, men at vi faa slettet Skellet, at vi faa Valgretten gjort lige. Saa har man varetaget begge de to Sider, som bør varetages ved en god demokratisk Grundlovsændring. Jeg har endnu ikke opgivet Haabet om, at en hel Del af Medlemmerne i Regeringspartiet er saa gode Demokrater, at de ville indse, at det er den rette, den